

1. Madrid

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

20. Jan. 2018

↗ *Nazaj na kazalo*

Upoštevajoč ultimativni ton, navzoč med vrsticami rektorjevega dopisa, ki mu je sporočal, da ga v Madridu pričakujejo »v prvih dneh tedna po veliki noči«, se je Jožefmarija odpravil v cerkev sv. Mihaela, kakor hitro je prispel v Madrid, na velikonočni torek, 19. aprila 1927.

Rektorju je predložil dokumente, potrebne za podelitev dovoljenja za opravljanje duhovniške službe, in tam daroval mašo.^[1]__

Spočetka se je Jožefmarija nastanil v nekem gostišču na Lekarniški ulici, v prepletu uličic, ki so se stekale v vozlišče, imenovano »Red de San Luis«. Od tam je pot vodila do Sončevih vrat, nedaleč od Glavnega trga in Sv. Mihaela. To je bila nekoč znana župnijska cerkev. V njej je bil krščen Lope de Vega. Staro svetišče je bilo porušeno in na njegovem mestu so postavili novo cerkev, ki je bila leta 1892 prepuščena apostolskemu nunciju v Španiji in postavljena pod njegovo oblast.^[2]__

Kljub svoji zgodovinski pomembnosti kot glavno mesto kraljestva od časov Filipa II. je cerkveno ozemlje prestolnice Madrid več stoletij spadalo pod škofovski sedež v Toledu in ni imelo lastne škofije. V

konkordatu iz leta 1851 je bilo predvideno, da se ustanovi škofija, ki bi bila podrejena Toledu. Vendar ta ukrep ni bil izvršen vse do leta 1885.

^[3] — Ni pa bilo mogoče preprečiti tega, da krona, plemstvo in celo sama duhovščina ne bi ustanavljali samostanov, dobrodelnih ustanov ter postavljali cerkva in kapel mimo redne cerkvene oblasti, ki je v tistem času pripadala toledskemu nadškofu. Na ta način in pod okriljem privilegijev ter oprostitev so se v Madridu pojavile različne cerkvene oblasti, kot na primer nuncijeva osebna, kraljeva »palatinska« in vojaška jurisdikcija.

V tistih prvih dneh se je skušal prišlek seznaniti z univerzitetnimi postopki, da bi se lahko v naslednjem roku prijavil na izpit. V njegovi univerzitetni mapi je razvidno, da je dne 28. aprila 1927 dekana Pravne fakultete zaprosil za možnost opravljanja izpita iz »zgodovine

mednarodnega prava«, predmeta za doktorski študij. V glavi dopisa je zapisano:

»José María Escrivá y Albás, rojen v Barbastru, provinca Huesca, star 25 let, stanujoč v tej prestolnici na Lekarniški ulici, št. 2« ...^[4]

Dopisu je priloženo potrdilo s pečatom »zdravniškega kolegija«, ki ga je izdal doktor José Blanc Fortacín in se glasi: »José M. Escrivá y Albás, star 25 let, je bil cepljen in je prejel ponovno cepljenje. Madrid, 29. april 1927.«^[5] Blanc Fortacín je izhajal iz družine, ki je bila v sorodstvu z gospo Dolores, in potrdilo kaže vse znake tega, da je bilo pridobljeno v naglici.

Tako kot nekateri drugi duhovniki, ki so pristali v glavnem mestu, se je Jožefmarija počutil precej osamljenega. Bil je vaje apostolske aktivnosti pri sv. Petru Nolascu, tukaj pa v cerkvi sv. Mihaela ni našel

priložnosti niti podpore za tovrstno služenje. Za to ne gre kriviti patra rektorja, ki mu je že vnaprej dal vedeti, da pravzaprav ne gre za kaplanijo, temveč za darovanje ene maše na dan, s pravico do plače v višini pet pezet in petdeset centov.^[6]__

Ta vsota ni zadostovala niti za kritje dnevnega penziona na Lekarniški ulici, ki je znašal sedem pezet.^[7]__ S ciljem, da bi našel skromnejšo in primernejšo nastanitev, je nadaljeval z iskanjem ter izvedel, da so na Ulici Larra pred nedavnim odprli dom za duhovnike s tridesetimi sobami. Šlo je za dobrodelno dejavnost za duhovnike, ki so jo vodile apostolske dame presvetega Srca Jezusovega. V zborniku te ustanove lahko preberemo: »Dom za duhovnike. – Deloval je skozi celo leto in to prav dobro. Videti je, da so gospodje duhovniki zadovoljni [...]. Plačujejo po pet pezet, kar ustreza običajnemu prispevku za mašo [...], in so deležni

odlične postrežbe s hrano, čiščenja itd. [...]. Gospod škof je bil tako dober, da je tudi sam prišel na otvoritev, in gospod vikar, ki to delo nadvse ceni, se je ponudil, da pride darovat mašo in shraniti Najsvetejše v tabernakelj prijetne kapele tega doma za duhovnike.«^[8]

Zelo verjetno je do selitve prišlo 30. aprila. Kakorkoli že, do prvih tednov meseca maja nimamo kaj dosti zanesljivih podatkov o nadaljnjih korakih in o njegovem študiju. Vse kaže, da se je nekaj zalomilo v načrtu, ki si ga je z veliko mero optimizma zamislil pater Cancer, ko je predlagal, naj zapoje *Te Deum*, in svojemu varovancu dal navodilo: »Nadaljuj torej tako, da brez svoje družine prideš v Madrid urediti to zadevo, sprejmeš, se pogovoriš z gospodom nuncijem in videl boš, kako se ti bo pot odprla.«^[9]

Dva tedna po svojem prihodu v Madrid ni imel urejene te zadeve, niti mu ni uspelo govoriti z nuncijem, niti si ni zmožel utreti poti. To je mogoče razbrati iz pisma, s katerim g. Luis Latre, podpredstojnik Sv. Karla v Zaragozi, 9. maja odgovarja na neko Jožefmarijevo pisanje:

»Dragi prijatelj, istega dne, ko sem prejel tvoje prijazno pismo s pečatom nujnosti, sem ga poslal svojemu bratu, ki je bil v Madridu, da bi se bolje seznanil s tvojimi željami in bi jih mogel bolje pojasniti gospodu Inocenciu, ki je bil tistega dne v Cercedilli, vendar je bil o tvojih potrebah obveščen, kakor hitro se je vrnil v Madrid [...]. Ni potrebno, da razlagam, kako sem vesel, da si za zdaj že dobro umeščen. Pravim za zdaj, kajti ne verjamem, da si s trenutno situacijo zadovoljen, saj biti ločen od tvoje mame, brata in sestre v teh okoliščinah po mojem ni dobro za nikogar od vas. Dobri menišek ni

prav nič dobro poskrbel zate.

Najmanj, kar bi lahko sedaj storil, je to, da ti poišče možnost za poučevanje in te priporoči g. škofu, osebno ali preko drugih, da bi lahko bil dodeljen kakšni cerkvi, s čimer bi lahko pridobil dobro plačo in dobre pravice.

Medtem skušaj biti potrpežljiv, predvsem pa bodi dober in se izogibaj družbe, ki bi ti lahko silno škodovala. Študiraj, kolikor moreš, da bi se, če Bog dopusti, da ti zaprejo vrata v prestolnici, mogel čim prej vrniti sem in biti na razpolago našemu prelatu, ki mu tako zelo primanjkuje osebja.

G. José Pou in jaz se o tebi pogosto pogovarjava; obžaluje, da imaš smolo. Pravi, da ti je pisal pred nekaj dnevi.«^[10]

Kako bi mu lahko pomagal g. Inocencio Jiménez, njegov nekdanji profesor kazenskega prava? Analiza

njegove univerzitetne mape potrjuje, da duhovnik ni šel na izpit niti v junijskem niti v septembrskem roku, ^[11] kar ni bilo dobro za njegov žep, saj je moral za vpis poleg drugih stroškov odšteti dvainštirideset pezet, se pravi vsoto v vrednosti osmih dni penziona. Prav tako pa še ni našel načina za preživljanje s poučevanjem.

* * *

Dobršen del duhovnikov na Ulici Larra je bil v zrelih letih, pa tudi mladih ni manjkalo; med njimi so bili na primer Fidel Gómez in Justo Villameriel, ki sta se pripravljala na vstop v vojaško duhovščino; Avelino Gómez Ledo, ki je bil posvečen v Madridu; ter Antonio Pensado. Slednji, ki je prihajal iz Santiaga de Compostela, je bil tako kot Jožefmarija izvenškofijski duhovnik.

[12]

Primer gospoda Antonia nazorno oriše merila madridskega škofa glede podeljevanja dovoljenj tujim duhovnikom. Mladi duhovnik iz Zaragoze je vedel, na kaj se mora opreti. Namreč gospod Antonio je v letih 1922 do 1926 z dovoljenjem svojega prelata študiral filozofijo in književnost v Madridu. Potem se je začela odiseja. Dne 26. oktobra 1926 mu s škofijskega tajništva v Madridu sporočijo, da njegovo dovoljenje v škofiji ne bo podaljšano, ker je zaključil s študijem, zaradi katerega je moral bivati v prestolnici. Kljub temu uspe pridobiti enoletno dovoljenje za maševanje v Samostanu učlovečenja, v ustanovi španskih kraljev s posebno jurisdikcijo.^[13] Toda februarja 1927 madridski škof pritisne na škofa v Santiagu s ciljem, da mu tudi ta odvzame dovoljenje za opravljanje duhovniške službe, če se klerik ne bi hotel vrniti v svojo škofijo, zato da ne bi prihajalo do zasmehovanja

odlokov, ki jih je izdal Sveti sedež glede izvenškofijskih, ki iz provinc prihajajo v prestolnico. Gospod Antonio, ki je bil sedaj brez dovoljenja za maševanje, a odločen ostati v Madridu, si je brž poiskal mesto v Provincialni sirotišnici in meseca aprila na škofiji zaprosil za dovoljenje za opravljanje te funkcije. Njegova prošnja je bila zavrnjena.^[14]

Da bi duhovnik smel opravljati naloge, lastne njegovi službi, je moral imeti ustrezna dovoljenja, izdana s strani škofa te škofije. Ta dovoljenja so obsegala spovedovanje, pridiganje in maševanje; lahko so bila podeljena za omejeno ali neomejeno obdobje. Če je bil torej kak duhovnik brez dovoljenja ali mu ga je cerkvena oblast odvzela, se je znašel v naravnost kritičnem položaju. V tem primeru ni mogel dopustno podeljevati zakramentov niti prejemati štolnin. V takšnem

brezizhodnem položaju se je znašel Antonio Pensado.

V mesecu maju 1927 se je med Jožefmarijem in Antoniom spletlo prijateljstvo v domu na Ulici Larra. Njuni stiki so bili kratkotrajni. Gospod Antonio je bil kmalu zatem primoran prestolnico zapustiti.

Minil je mesec dni, odkar se je Jožefmarija nastanil v duhovniškem domu, in gospe Luz Rodríguez Casanova, ustanoviteljici apostolskih dam, je na uho prišla vest o gorečnosti tega mladega duhovnika in o njegovih željah po opravljanju svoje duhovniške službe. Težava je bila v tem, da ni imel dovoljenja za maševanje v Madridu, razen v cerkvi sv. Mihaela. Nekaj nenavadnega je morala v njem videti gospa Luz, da se je odločila, da ga imenuje za kaplana cerkve v Zavodu za bolne. Pred tem je moral duhovnik zaprositi za problematično škofijsko dovoljenje,

kar je storil 10. junija, kot piše v njegovi vlogi:

José M. Escrivá y Albás, iz Škofije Zaragoza, z dovoljenjem svojega ordinarija, izdanega 17. marca 1927, v želji ostati v tej prestolnici, v domu za duhovnike na Ulici Larra, številka 3, za obdobje dveh let, vas naproša, da mu podelite ustrezno pooblastilo za obhajanje svete mašne daritve v cerkvi Zavoda za bolne.

Naj vas Bog obvaruje še mnogo let.

Madrid, 10. junija 1927.^[15]

Če pomislimo na pretekle ukrepe v zvezi s to zadevo, je vpliv gospe Luz še toliko bolj občudovanja vreden. (Kasneje nam bo prosilec povedal, kako je pridobil duhovniška dovoljenja: ***Ko so mi jih prvičrat podelili v madridski škofiji, na prošnjo gospe Luz Casanova, so bila to splošna dovoljenja, če se prav spominjam: za maševanje,***

spovedovanje in pridiganje.)^[16] Kdo je bila ta vplivna gospa? Luz Rodríguez Casanova, hči markize de Onteiro, je leta 1924 v Madridu ustanovila kongregacijo Apostolske dame, katere namen je bil poučevanje in dobrodelnost med najbolj pomoči potrebnimi; bila je podjetna ženska globokega notranjega življenja.^[17]

V tistem času je škofijski sedež v Madridu vodil Leopoldo Eijo y Garay, čigar življenjepisni podatki se leta 1927 ne razlikujejo kaj dosti od drugih prelatov. V življenju gospoda Leopolda je posebno to, da se je kmalu začelo prepletati z Jožefmarijevo zgodbo. Rodil se je leta 1878 v mestu Vigo. Študiral v semenišču v Sevilji in na Gregoriani v Rimu. Posvečen je bil leta 1900 in bil škof v krajih Tuy (1914) ter Vitoria (1917), preden je leta 1923 prevzel vodenje Škofije Madrid - Alcalá.^[18] Duhovna prekaljenost njegove

osebnosti in široka razgledanost sta vtisnili pečat njegovim vodstvenim nalogam. Predstavo o tem, kakšen je bil njegov pristop, nam oriše neki uradni dopis o položaju duhovnikov v španskem glavnem mestu. Gre za rokopisni osnutek pisma, datiranega v Madridu, 18. 2. 1933, v katerem gospod Leopoldo odgovarja nekemu kardinalu iz rimske kurije, ki je zagovarjal podelitev duhovniških dovoljenj nekemu izvenškofijskemu duhovniku:

»Ob prejemu cenjenega pisma vaše eminence [...] imam čast sporočiti naslednje.

Od nekdanj si je velik del španske duhovščine prizadeval priti v Madrid, kjer ne samo da ni nikakršne potrebe po dodatnih duhovnikih, ampak jih je že več, kot bi bilo primerno. Upoštevajoč svojo dolžnost, da sledim želji te Svete kongregacije, ki noče kopičenja

izvenškofijskih klerikov v velikih mestih, sem vselej skrajno pozorno skrbel za to, da ne dajem dovoljenja za bivanje v Madridu tistim, ki za to nimajo zadostnega cerkvenopravnega razloga [...].

To predstavlja resničen križ v tej škofiji, kjer je skoraj vsak dan treba zavrni štiri ali pet tovrstnih prošenj [...]. Duhovnik Jerónimo Muñoz iz škofije Ávila je eden od teh primerov. Grof Svete Engracije ga je pripeljal sem za svojega kaplana, ko pa je v njegovem imenu zaprosil, da se mu podeli dovoljenje za maševanje, sem mu povedal, da mu ga ne morem podeliti, ker mi to prepoveduje Sveti sedež [...]. Torej, moja ponižna prošnja Sveti kongregaciji je, da gospodu Muñozu in vsem ostalim, ki prihajajo z isto namero, Sveta kongregacija blagovoli odgovoriti *non expedire*.

V nasprotnem primeru se bodo vsi izvenškofijski, ki se potegujejo za bivanje v Madridu, s prošnjo obrnili na Sveti sedež, in če jim bo ugodeno, bo polovica španskega klera, še zlasti v trenutnih okoliščinah, prišla sem, kar bi povzročilo zares hudo škodo škofiji in Cerkvi.«^[19]

Očitno je gospod Leopoldo vihtel pero, ne da bi se mu pri tem zatresla roka. Pismo odseva veliko trdnost in jasnost ter kaže, da prelat nikdar ni popuščal pod kakršnimkoli pritiskom glede strogih meril pri podeljevanju dovoljenj. Dovoljenje, ki ga je prejel Jožefmarija leta 1927, je bilo zgolj za eno leto. To mu bodo kasneje skopo podaljševali na podlagi rednih prošenj na madridskem vikariatu, zaradi česar je duhovnikova duša visela v zraku in ostajala v stalni negotovosti. Na takšno ozadje je treba naslikati negotovi položaj izvenškofijskih duhovnikov v španski prestolnici. Suhoparni zapisi kurije v

»Knjigi duhovniških dovoljenj«
zahtevajo dobršno mero domišljije,
da bi lahko zaznali tegobe,
vsebovane v vsaki od vrstic. Tako
lahko v Knjigi št. 8, na listu 53
preberemo:

»Escrivá Albás, g. José María. –
Zaragoza –

8. junija 1927 eno leto Zavod za
bolne. Od 11. junija 1928 do 22.
marca 1929 in odveza. 23. marca
1929, štiri mesece. Od 23. julija 1929
do konca junija 1930.«

Na listu 55 pa:

»Escrivá Albás. – g. José. Zaragoza.

15. julija 1930 šest mesecev Zavod in
spovedovanje. 14. januarja 1931, šest
mesecev. 23. junija 1931 eno leto sv.
Barbara.«^[20]

Vpisi v knjige registra so neobhodno
morali biti kratki spričo

brezkončnega stekanja klerikov v prestolnico. Bodi dovolj opazka, da je leta 1927 pod oblast kurije spadalo 533 izvenškofijskih in 648 škofijskih duhovnikov; slednji so bili porazdeljeni po vsej provinci, tako da večina v Madridu bivajočih duhovnikov ni pripadala škofiji.^[21]___

Jožefmarija, ki je bil izredno zvest pri izpolnjevanju cerkvenih določb, je moral zaprositi za podaljšanje duhovniških dovoljenj, ki jih je prinesel s seboj iz Zaragoze, saj so bila tik pred tem, da potečejo. In mimogrede, da bi izpolnil, kar je določal kanon 130 takrat veljavnega Zakonika (obveznost opraviti izpit iz svetih znanosti v prvem triletju po posvečenju), je zaprosil za pooblastilo, da ga izpraša rektor Sv. Mihaela.^[22]___

V Zaragozi so prošnji ugodili, kot je razvidno iz pisma škofijskega podtajnika z dne 17. junija 1927;

pater Santiago, rektor Sv. Mihaela, pa je sprejel mladega duhovnika na izpit.^[23] Naročil mu je naj napravi izbor tem iz moralne in dogmatične teologije, nato pa ga je čakal dolgotrajen pisni preizkus. V svojem poročilu, ki ga je izročil izprašancu, da bi ga on sam poslal v Zaragozo, je pojasnil razloge, zaradi katerih mu je dal najvišjo oceno.^[24]

Dovoljenje za opravljanje duhovniške službe je 9. julija prejel po pošti iz Zaragoze, in sicer za obdobje enega leta, z obveznostjo letnega obnavljanja do leta 1931. Potem je dobil dovoljenje za pet let, nato pa splošno trajno dovoljenje leta 1936.^[25] Jožefmarija je bil vselej zelo vesten glede svojih dovoljenj za bivanje, da bi se izognil zapadlosti odpustnic in priporočil, izdanih v Zaragozi, s katerimi je lahko upravičil svojo navzočnost v Madridu, zunaj izvirne škofije, in da bi lahko vršil svojo službo. Kot bomo

videli, v knjigah škofijskih oblasti niso zabeležene številne neprijetnosti, ki jih je bil prosilec deležen. Kakorkoli že, v primeri s solzami, ki mu jih je moral povzročati njegov izvenškofijski položaj v Madridu, so tisti pripetljaji prav malo pomembni.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Prim. AGP, RHF, D-15247/2. Zelo verjetno je, da je lahko v Madridu daroval mašo šele naslednji dan (v tistem času večerna maša ni bila dovoljena); morda pa je maševal že v Zaragozi, preden je šel na vlak. (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 332; Javier Echevarría, *Sum.* 1947).

^[2] Ko je Jožefmarija prišel v Madrid, je papeško cerkev sv. Mihaela, kot že

rečeno, vodila skupnost patrov redemptoristov; sedaj pa je njeno vodenje zaupano duhovnikom Prelature sv. Križa in Opus Dei. Prim. *Diccionario de Historia Eclesiástica de España*, op. cit., 2. knjiga, str. 1381.

[3] Z bulo *Romani Pontifices Praedecessores* Leona XIII., izvršeno 7. marca 1885, je ustanovljena Škofija Madrid. Dva dni kasneje je izdan kraljevi odlok z imenovanjem prvega madridskega škofa. Ta madridski sedež je bil povzdignjen v nadškofijo, neposredno odvisno od Svetega sedeža, z bulo *Romanorum Pontificum semper* Pavla VI. (25. 3. 1964).

[4] Prim. Osebna univerzitetna mapa, arhiv Pravne fakultete Univerze *Complutense* v Madridu; AGP, RHF, D-03365.

[5] AGP, RHF, D-15155. To potrdilo o cepljenju je kljub različnim datumom lahko bilo vročeno hkrati s prošnjo

za opravljanje izpita; prav tako pa je mogoče, da so ob vročitvi prošnje od njega zahtevali potrdilo o cepljenju.

[6] Prim. že citirana pisma patra A. Santiaga z dne 7. 3. 1927 (AGP, RHF, D-15003-6) in patra Cancerja z dne 9. 3. 1927 (AGP, RHF, D-15003-5).

[7] Ohranjen je račun na papirju brez odtisa, datiran s 30. aprilom 1927, v višini 78 pezet, za 10 dni penziona in druge stroške. Na hrbtni strani papirja so podrobnosti računa, kjer je navedena cena penziona v višini 7 pezet na dan. Z drugačno pisavo je zapisana beseda *Farmacia* (Lekarniška ulica; prim. AGP, RHF, D-15247-2).

[8] *Trimesečni zbornik apostolske dejavnosti Zavoda za bolne*, št. 72, Madrid, januar 1928, str. 12–13.

[9] Že citirano pismo patra Cancerja Jožefmariju z dne 9. 3. 1927 (AGP, RHF, D-15003-5).

^[10] Pismo, ki ga Luis Latre piše Jožefmariju, Zaragoza, 9. 5. 1927 (izvirnik v: AGP, RHF, D-15003-8; pri prepisu je bilo popravljenih nekaj strojepisnih napak). Velja omeniti, da se z besedami »da bi [...] mogel biti na razpolago našemu prelatu, ki mu tako zelo primanjkuje osebja« navezuje na »krivice po božji previdnosti« iz prejšnjega poglavja.

^[11] Prim. *Dodatek XII*.

^[12] Fidel Gómez Colomo je študiral v semenišču v Toledu in bil posvečen v duhovnika leta 1925. Bil je dodeljen splošnemu vojaškemu vikariatu in postal poročnik vikar v mornarici. Umrl je v Madridu leta 1980.

Justo Villameriel Meneses se je pripravljaj na natečaj za vstop v vojaško duhovščino, kamor je vstopil leta 1927.

Msgr. Avelino Gómez Ledo je bil posvečen v Madridu leta 1918. Bil je

duhovni pomočnik v madridski Župniji Marijinega spočetja, kasneje pa v Župniji Angelske Matere Božje. Od leta 1940 je bil župnik v Župniji sv. Avgušтина, prav tako v Madridu. Umrl je leta 1977.

Antonio Pensado Rey se je rodil leta 1897 in bil leta 1920 posvečen v duhovnika v Santiagu de Compostela.

^[13] Samostan avguštink Gospodovega učlovečenja sta ustanovila kralj Filip III. in njegova soproga Margareta Avstrijska. V njegovi cerkvi je bila vzpostavljena Župnija kraljeve palače in od nekda je imel glavni kaplan njegovega veličanstva – funkcija, s katero se je običajno ponašal nadškof v Santiagu – posebno jurisdikcijo v tem svetišču. Madridski škof torej ni imel oblasti nad to cerkvijo; prav tako pa je ni imel palatinski ordinarij – oz. vrhovni kaplan njegovega

veličanstva –, od katerega je bila odvisna jurisdikcija vseh kraljevih zavodov razen Samostana učlovečenja (prim. *Diccionario de Historia Eclesiástica de España*, op. cit., 1. knjiga, str. 338–339; 2. knjiga, str. 1382–1383; 3. knjiga, str. 1887; 4. knjiga, str. 2743–2746).

[¹⁴] Dopis madridskega generalnega vikarja (27. 1. 1927), naslovljen na nadškofijo v Santiagu, je zelo energičen. Kot odgovor je iz Santiaga (1. 2. 1927) poslano pismo, s katerim so mu odvzeta duhovniška dovoljenja v njegovi lastni škofiji do njegove vrnitve. Naslednji teden je prenehal maševati v Samostanu učlovečenja. Sodeč po tonu njegovega pisma z dne 30. 7. 1927 je moral g. Antonio ostati v Madridu še ves mesec junij 1927. O tem, da bi se inkardiniral v madridsko škofijo, ni dokazil. Vsi omenjeni podatki so v arhivu tajništva madridske

nadškofije in v arhivu semenišča v Santiago de Compostela.

^[15] Zdi se, da ni pričevanj o tem, kako in zakaj se gospa Luz Rodríguez Casanova takoj na začetku zanima za Jožefmarija.

Vloga je naslovljena na: ***Cenjeni g. generalni vikar Škofije Madrid - Alcalá*** (prim. AGP, RHF, D-15147).

^[16] *Zapiski*, št. 178.

^[17] Rodila se je leta 1873, njena starša sta bila gospod Florentino Rodríguez Casanova in gospa Leónides García San Miguel. Naslov mejne grofije Onteiro, zanjo in za njene potomce, je podeljen takrat že ovdoveli materi s kraljevim odlokom dne 15. 7. 1891, kot priznanje za javne zasluge njenega moža.

Gospa Luz Rodríguez Casanova 24. 5. 1924 v Madridu ustanovi Kongregacijo apostolskih dam, ki

prejme dokončno odobritev od Pija XII. leta 1950. Umre v sluhu svetosti 8. 1. 1949. Dne 25. 1. 1958 se začne njen postopek za beatifikacijo (prim. E. Itúrbide, *El Amor dijo sí. Luz R. Casanova*, Pamplona 1962).

[18] Leta 1927 je imel opravljen doktorat iz teologije (1900) in iz cerkvenega prava (1902); bil je odlikovan z velikim križem »civilnega reda dobrodelnosti«; svétnik za javno izobraževanje; član Papeške rimske akademije sv. Tomaža Akvinskega; član Kraljeve akademije španskega jezika (1926). Pred tem je bil profesor hebrejskega jezika v semenišču v Sevilji; »magistral« v Jaénu (1904); kapiteljski teolog v Santiagu de Compostela (1908); škof v Tuyu (1914) ter škof v Vitorii (1917). Prim. E. Subirana, *op. cit.*, 1927, str. 249.

[19] Rokopisni osnutek z dne 18. 2. 1933, v arhivu splošnega tajništva madridske nadškofije.

[20] Arhiv splošnega tajništva Škofije Madrid - Alcalá, *Knjiga duhovniških dovoljenj*, št. 8, list 51 in 55. Naj pripomnimo, da vloga z dne 10. 6. 1927 ustreza zapisu z datumom 8. 6. 1927, kar je ob upoštevanju okoliščin mogoče razložiti le s tem, da mu je bilo prvo dovoljenje podeljeno na prošnjo gospe Luz, dva dni preden je prošnjo poslal Jožefmarija.

[21] E. Subirana, *op. cit.*, 1927, str. 247.

[22] Kanon 130, § 1, *Zakonika cerkvenega prava* iz leta 1917, se je glasil: *Expleto studiorum curriculo, sacerdotes omnes, [...] examen singulis annis saltem per integrum triennium in diversis sacrarum scientiarum disciplinis, antea opportune designatis, subeant secundum modum ab eodem Ordinario determinandum.*

^[23] V odgovoru na njegovo prošnjo za opravljanje izpita pri rektorju Sv. Mihaela piše:

»Cenjeni v Gospodu. Njegova eksclenca je v zvezi z obnovitvijo duhovniškega dovoljenja, glede na to, da ste v situaciji, predvideni s kanonom 130, odločila, da lahko izpit opravljate tam.« Pismo z dne 17. 6. 1927 (izvirnik v: AGP, RHF, D-15003-10).

^[24] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 487. Msgr. J. Echevarría pojasnjuje, da mu je rektor izročil »dokumentacijo v odprti ovojnici, da bi on sam poskrbel za pošiljanje po pošti«; zaprl jo je in jo oddal v prvi nabiralnik, ki ga je opazil ob izhodu iz cerkve sv. Mihaela (prim. Javier Echevarría, *Sum.* 1947).

^[25] Od 8. 7. 1927 mu je trikrat podeljeno dovoljenje za eno leto; nazadnje pa 10. 6. 1931 za pet let (prim. škofijski arhiv v Zaragozi,

»Knjiga duhovniških dovoljenj«, leta 1902–1952: listi 242, 250, 258, 268, 273 in 311).

V zvezi z dovoljenjem iz leta 1936 je zapisal: 31. 5. 1936. ***Gospod mi je v teh dneh s pomočjo gospoda škofa v Pamploni in Joséja Poua uredil dovoljenja v Zaragozi: nadškof mi je podelil splošno trajno dovoljenje*** (Zapiski, št. 1344).

Kar zadeva odpustnice in priporočilna pisma, so bila zanj letno obnovljena od 1929 do 1931, ko mu je podeljeno dovoljenje za bivanje v Madridu do leta 1936 (prim.

»Register nadškofijskih dokumentov«, škofijski arhiv v Zaragozi: leto 1929, l. 406; 1930, l. 191; 1931, l. 300; in leto 1931, l. 318, št. 3367: »Dovoljenje za Madrid, za pet let, in priporočila«).

Andrés Vázquez de Prada

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/1-madrid/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/1-madrid/)
(8. Avg. 2025)